

The documents found in archives give the opportunity to analyse cultural and regional activity of M. Sikorskyi. It is worth mentioning that there is no personal fund of M. Sikorskyi in the form of integral archive sources.

The leading position in the processed source of the given search is occupied by the publications of M. Sikorskyi and the museum documentation that is stored in an archival department of NHER «Pereyaslav». It has been found out that the bibliographical index of M. Sikorskyi's works, which would really highlight his scientific legacy and systemize his publications, is currently absent. The processed publications are valuable by their factual material.

Keywords: data source, archive, museum, publication, culture.

Бильченко И. В., старший научный сотрудник, Национальный историко-этнографический заповедник «Переяслав» (Украина, Переяслав-Хмельницкий), Niez_bilchenko@ukr.net

Обзор источников исследования культурной деятельности Михаила Сикорского – основателя музейного дела на Переяславщине

Цель статьи – основательный анализ архивных материалов, организационно-предписывающей документации НИЭЗ «Переяслав», а также публикаций М. Сикорского. Указанные источники позволяют аккумулировать оптимальную информацию о деятельности Михаила Ивановича и объективно высветлить его влияние на сохранение культурного наследия украинского народа.

Документы, которые были обнаружены в архивах, дают возможность проанализировать культурную и краеведческую деятельность М. Сикорского. Стоит отметить, что не существует личного фонда М. Сикорского в виде целого архива.

Ведущее место в проработанных источниках данной разведки занимают публикации М. Сикорского и внутри-музейная документация, которая сохраняется в архивном отделе НИЭЗ «Переяслав». Было установлено, что в данный период отсутствует библиографический указатель работ М. Сикорского, который бы реально показывал его научные наработки и систематизировал публикации. Обработанные публикации М. И. Сикорского ценны своим фактическим материалом.

Ключевые слова: источник, архив, музей, публикация, культура.

УДК 29:94(477):355.02

Гірна Н. М.,
старший викладач кафедри українознавства,
Львівський національний медичний університет
ім. Данила Галицького (Україна, Львів),
o.sukhyu@gmail.com

І. КРЕВЕЦЬКИЙ – ПРЕДСТАВНИК «ДЕРЖАВНИЦЬКОЇ ШКОЛИ» В УКРАЇНСЬКІЙ ІСТОРИОГРАФІЇ

Висвітлено провідні напрями наукової діяльності українського історика Івана Кревецького, який був одним із засновників «державницької школи» національної історіографії. Проведено науково-критичний аналіз досліджень ученого, в центрі яких перебувала політична історія Галичини кінця XVIII – початку XX ст. Доведено, що І. Кревецький, у дослідженнях окремих подій, фактів, фрагментів мікроісторії вбачав комплексність національної історії у її державницькій візії.

Ключові слова: «державницька школа», історіографія, Галичина, український національний рух.

Іван Кревецький (1883–1940 рр.) належить до когорти українських істориків, які стали засновниками «державницького напрямку» в українській історіографії. Будучи представником львівської історичної школи, яка розглядала історичні процеси як прояв активної діяльності національної еліти у формуванні державних політичних інститутів, зокрема найчастіше на прикладі історичного розвитку Галичини кінця XVIII – початку XIX ст., вчений сприяв зародженню та подальшому науково-теоретичному утвердженню «державницької школи», поява якої була пов'язана з теоретичним осмисленням проблем українського відродження, утвердженням у суспільно-політичній думці спочатку національно-культурних, а згодом національно-територіальних та національно-державницьких ідеалів.

У сучасній українській історіографії дослідженням наукового доробку І. Кревецького як представника

«державницького» напрямку приділено обмежену увагу, оскільки у попередню епоху його ім'я, як і багатьох інших відомих науковців, було незаслужено забуто. У 1990–х рр. з'явилися перші публікації щодо біографії та наукової спадщини І. Кревецького, які разом із бібліографією його праць опублікував В. Качкан [3]. В історіографії відсутні спеціальні роботи про діяльність І. Кревецького в контексті формування ним «державницької школи», однак окремі аспекти діяльності вченого знайшли своє відображення у роботах Ф. Стеблія [21; 22; 23], публікаціях Л. Федунішин [24], Н. Черниш [25], У. Яворської [26]. Принциповими для оцінок методологічних засад творення «державницької школи» є роботи Л. Зашкільняка [2], О. Сухого [27] та ін.

Однак, наявною історіографічною базою не вичерпується наукова проблематика дослідника І. Кревецького, а важливі науково-теоретичні, методологічні та історіософські проблеми, які піднімалися дослідником, не знайшли свого повного відображення у сучасних історичних інтерпретаціях.

Мета статті полягає у комплексному аналізі історичної спадщини, тематики досліджень І. Кревецького в контексті формування державницького підходу української історіографії у висвітленні історичних процесів. У статті поставлені також завдання визначити головні роботи автора та їх концептуальні засади щодо національно-державницьких проблем XIX – початку XX ст.

Наукові пошуки І. Кревецький розпочав ще під час навчання на філософському факультеті Львівського університету у 1903–1907 рр., де на нього вирішальний вплив мав професор М. Грушевський. Саме в рамках наукового семінару професора І. Кревецький розпочав свою наукову кар'єру. М. Грушевський підтримував здібного студента, сприяв тому, щоб він почав працювати як штатний співробітник бібліотеки Наукового товариства ім. Шевченка, яку й згодом і сам І. Кревецький очолив. Потужною науковою школою для І. Кревецького стала його робота у Науковому товаристві ім. Шевченка, дійсним членом якого він став у 1907 р., виконуючи одночасно обов'язки заступника секретаря, а з 1909 р. – секретаря історико-філософської секції [21, с. 207].

У цей період під керівництвом М. Грушевського в рамках наукового семінару, який діяв у Львівському університеті активно працювали понад 30 майбутніх вчених-гуманітаріїв, переважна більшість з яких стали професійними істориками. До них належав й І. Кревецький. Визначальне значення для вироблення методики досліджень, формування теоретичних та історіософських знань у початкуючих вчених мав особистий вплив М. Грушевського. І. Кревецький зазначав, що в особі М. Грушевського вони мали «...знаменитого практичного інструктора по методології, а його наукові праці та роботи його старших учнів «були тими підручниками, з яких молодша генерація українських істориків у Галичині привоювала собі тактичним способом наукові методи автора історії України–Руси і його історіографічні погляди, які не лишалися позаду від найкращих взірців найновішої історіографії Європи» [9, с. 79].

Слід зазначити, що у наукове життя І. Кревецький увійшов на початку XX ст., коли в рамках львівської української історичної школи намітилось становлення нового напрямку – «державницького», який представляли учні М. Грушевського – С. Томашівський, О. Терлецький, І. Крип'якевич, М. Кордуба, В. Гарасимчук, Ф. Голішук,

І. Дзиджора та ін. «Державницький» підхід до трактування історії пов'язувався також з публікаціями В. Липинського в «Записках НТШ» (т.т. 87, 96; 1909, 1910) та появою його збірника «Z dziejów Ukrainy» (1912). Як зазначає О. Оглоблин, до цього напрямку еволюціонував зрештою і сам творець цієї школи [19, с. 45]. Зміст методологічної парадигми визначався тим, що на відміну від «народницького» напрямку, – фундаторами якого стали В. Антонович, О. Лазаревський, та, зрештою, і сам М. Грушевський (і не тільки «ранній», як пише О. Оглоблин), які в центрі історичного процесу ставили народ, розглядаючи його як основну рушійну силу суспільних процесів та протиставляючи його державній владі, – представники «державницького» напрямку як державницький чинник розглядали саму державу. Державницькі засади в основу історичного процесу ставив й І. Кривецький.

Коло наукових зацікавлень вченого на початковому етапі його діяльності обмежувалося дослідженням проблем історії Галичини у складі Австрійської імперії з кінця XVIII – до початку XX ст. Згодом він починає поглиблено вивчати український національний рух у Галичині першої половини XIX ст. та події «Весни народів» – революції 1848–1849 рр. В українській історіографії домінує теза, що вивчення вченим процесів боротьби українців за національно-територіальну автономію в період 1848–1851 рр., вело його до з'ясування проблеми української держави у контексті європейських змін середини XIX ст. [19, с. 45]. Безумовно, що окрім наукових висновків М. Грушевського та представників його школи в утвердженні державницької домінанти, на погляди І. Кривецького, як зрештою й інших представників школи Грушевського, впливали національно-політичні процеси в Галичині й на інших українських теренах, пов'язані з національно-визвольною боротьбою й втіленням ідеї національної держави.

Вивчаючи суспільно-політичну ситуацію у Галичині періоду «Весни народів» – 1848–1849 рр. – І. Кривецький дав оцінку європейського контексту в умовах якого відбувалися галицькі події, вдався до вивчення позицій різних верств – селянства, шляхти, польської інтелігенції, військових, бюрократів, – щодо стержневих питань суспільно-політичного життя краю. Сюжетну лінію подій 1848–1849 рр. доповнюють унікальні розвідки вченого про українську національну гвардію, селянську самооборону в Карпатах та батальйон гірських стрільців, який було сформовано з українців і який діяв у складі австрійської армії [4; 6; 10].

У сучасну історіографію І. Кривецький передовсім увійшов як дослідник національних збройних формувань і військової історії, в чому, зрештою, і проявився його метод викладати історію в державницькому контексті. Військовій проблематиці присвячені такі праці: «Оборонна організація руських селян на галицько-угорським пограниччю в 1848–49 рр.» [6], «Батальйон руських гірських стрільців. 1848–1850» [4], (згодом вийшли окремим виданням [10]), та «Проблеми організування руських національних гвардій в Галичині 1848–1849» [8].

Формування батальйону руських гірських стрільців розпочалося у січні 1849 р. і було викликане угорським повстанням проти австрійського цісаря. І. Кривецький присвятив цій події наукову розвідку «Батальйон руських гірських стрільців. 1849–1850», яка була обговорена

на засіданні історичної секції НТШ 17 лютого 1912 р. і опублікована у Записках НТШ [4]. У першому розділі «Формування батальйону» автор подає відозву «Головної Руської Ради» у справі формування полку добровольців від 1 січня 1949 р. У відозві поміщено інформацію про початок угорського повстання проти австрійського монарха. Угорські події трактуються як вияв їхнього «самолюбства й зарозумілості», як бажання «підвестися коштом пониження злучених з ними слов'янських народів». Дії австрійського цісаря, який скерував війська на придушення повстання, подані у документі як намагання «оборонити слабших, праву й своєму царському слову надати належну повагу й таким способом утримати й забезпечити цілість і славу Австрійської Держави» [4, с. 52–53]. Відповідно військовій дії в Угорщині розглядалися у відозві як загроза для інших народів імперії, передовсім сусідів. У випадку, коли б цісарські війська розгромили угорських повстанців, то місцем втечі для останніх могли стати хіба що гори на пограниччі з Галичиною. Тим то була викликана необхідність такого гірського військового з'єднання, яке б, у перспективі, протидіяло угорцям.

Формування батальйону гірських стрільців І. Кривецький розглядає у площині русько-українських заходів в Австрійській державі у намаганні українців долучитися до державного життя.

Створення батальйону гірських стрільців та суспільна опінія навколо цієї події, засвідчили значимість першого військового формування в контексті зміцнення позицій руських (українських) сил в Австрії. Формування військової структури привело до зростання позицій Головної Руської Ради і місцевих рад, священних кіл й окремих представників громадськості у суспільно-політичному житті Галичини, в посиленні впливу руських (українських) сил на дії намісництва та місцевої адміністрації.

Національно-політичні зміни, які засвідчували процеси самоідентифікації галицьких русинів, намагання взяти участь у національно-культурних та державницьких процесах Австрійської держави, вказували на їх національно-державницьке оформлення і структурування в рамках монархії.

І. Кривецький вивчав національно-державницькі процеси українців Галичини і наступних періодів. Зокрема ним досліджувалися процеси національної ідентифікації українців в середині XIX ст., структурування політичних сил Галичини кінця XIX – початку XX ст.

Державницьку позицію І. Кривецький відстоював не лише у теоретичній площині, але і в практичній, в часи ЗУНР. У тимчасовій столиці ЗУНРу Станіславові він редагував офіційний орган держави «Республіка», де у першому номері від 2 лютого 1919 р. сформулював його програму: газета покликана бути республікансько-демократичним органом, трибуною для висловлювання громадської думки всіх громадян Західної області Української Народної Республіки, незалежно від партійних орієнтацій, національної чи конфесійної приналежності, що «стоятиме рішуче на становищі української державності, повної державної незалежності всіх українських земель від Кавказу до Карпат, повної державної суверенності українського народу від Кубані по Тису і Сян. Українська державність – оте є критерій, який часопис наш прикладатиме, виключно і до всього...

Інтерес Української Народної Республіки передовсім *Salus Republicae suprema lex!*» [23, с. 304].

Як громадський діяч І. Кревецький виступав на захист національно-культурних пам'яток [1], публікував матеріали про національно-культурні пам'ятки та їх збереження (наприклад, про долю інсигнії галицьких князів [5], вивезених зі Львова в XIV ст. польським королем Казимиром III, про відкриття пам'ятника Б. Хмельницькому в Києві [18], автографи й малюнки Т. Шевченка в музеї НТШ [7]).

У статтях «Українська історіографія на переломі» [17], «Степан Томашівський як історик» [11], «Традиції українських революцій» [15], «Українська державна ідеологія» [16], «Чому ми не маємо власної держави?» – представлено основні теоретичні засади «державницької школи» та наукового методу І. Кревецького.

Історик Ф. Стеблій стверджує, що державницький ідеал І. Кревецького передовсім виявився у дослідженні національно-визвольних процесів українців Галичини 1848–1851 рр. Вивченню цієї тематики І. Кревецький присвятив одну з найбільш фундаментальних праць «Справа поділу Галичини в рр. 1846–1850», яка була опублікована спочатку статтями [12; 13], а згодом окремим виданням [14]. У праці на значному джерельному матеріалі подано аналіз генези вимоги поділу Галичини на дві частини: східну – українську та західну – польську. За проектом у східній частині мала утворюватися окрема українська національна провінція з окремою українською адміністрацією й окремим українським національним сеймом як «найважливішим пунктом політичної програми українського національного руху 1848–1849 рр.». (Цей національно-територіальний проект, який сформувала Головна Руска Рада був підтриманий широкими верствами народу. ГРР послідовно здійснювала заходи щодо реалізації цієї програми, а також рішуче поборювала опозицію з боку лідерів польського національного руху, відстоювала національну українську програму в дебатах у австрійському парламенті [23].

Суттєво доповнюють зміст історіографічного методу І. Кревецького численні рецензії вченого на видання з історії України, енциклопедичні статті та ін.

Висновки та перспективи розробки. Таким чином, паралельно з розгортанням політичної фази національно-визвольного руху у першій чверті ХХ ст., в межах львівської історичної школи зароджувався та набував наукового обґрунтування «державницький напрям» української історіографії. Одним із його засновників та ідейним натхненником став І. Кревецький, висновки якого аргументувалися детальним вивченням та інтерпретацією історичних подій Галичини ХІХ – ХХ ст., національно-визвольних процесів 1917–1923 рр.

І. Кревецький, як представник державницького напрямку в українській історіографії, поруч з іншими представниками школи Михайла Грушевського – С. Томашівським, О. Терлецьким, М. Кордубою, І. Крип'якевичем репрезентує державницьке бачення національного історичного процесу. Якщо його сучасники аналізували державницькі засади в глобальному масштабі, то І. Кревецький вбачав перспективу національної історії і у її державницькій візії, а також в окремих подіях, фактах, фрагментах мікроісторії. Його ідеї залишаються актуальними і в наш час, оскільки в центрі досліджень стоїть

проблема держави, національної свідомості і культури. Подальшого науково-критичного переосмислення потребує наукова спадщина І. Кревецького щодо національно-державницьких ідеалів українців Галичини у ХІХ – на початку ХХ ст., його концептуальне бачення регіональної історії в контексті загальноукраїнських політично-національних процесів.

Список використаних джерел

1. Діло. – 1909. – Ч.160; 1910. – Ч.138; 1913. – Ч.215; 1917. – Ч.131; 1920. – Ч.4.
2. Зашкільняк Л. Історія України у Львівському університеті в ХІХ столітті // Історія та історики у Львівському університеті: традиції та сучасність (до 75-ліття створення історичного факультету): колективна монографія за редакцією Леоніда Зашкільняка та Павла Серженги. – Львів: ПАІС, 2015. – С.91–108.
3. Качкан В. «Реальні образи сумної правди» (основні консеквенції у діяльності Івана Кревецького) // В. Качкан. Хай святиться ім'я твоє. – Львів, 1998. – С.189–205.
4. Кревецький І. Батальйон руських гірських стрільців, 1849–1850 / І. Кревецький // ЗНТШ. – Львів: Друк НТШ, 1912. – Т. CVII. – С.52–73.
5. Кревецький І. Доля Галицьких королівських інсигній / І. Кревецький // Українська старовина. – 1919. – Ч.1.
6. Кревецький І. Оборонна організація руських селян на галицько-угорським пограниччю в 1848–1849 рр. / І. Кревецький // ЗНТШ. – 1905. – Т.63. – С.1–26; Т.64. – С.27–58.
7. Кревецький І. Пам'ятники Т. Шевченкові у Львові / І. Кревецький // Стара Україна. – 1925. – Ч.3–4.
8. Кревецький І. Проби організування руських національних гвардій в Галичині 1848–1849 / І. Кревецький // ЗНТШ. – 1913. – Т.113. – С.77–146.
9. Кревецький І. П'ятнадцять літ існування «Записок Наукового Товариства ім. Шевченка» / І. Кревецький // Літературно-науковий Вісник. – 1907. – Т.40. – Кн.40. – С.64–79.
10. Кревецький І. Руська самооборона на галицько-угорським пограниччю 1848–1849 / І. Кревецький // Монографії з обсягу нашої новочасної історії. – Львів, 1912. – Вип. II. – Т. XXI. – 83 с.
11. Кревецький І. Степан Томашівський як історик / І. Кревецький // Нова Зоря. – 1931. – Ч.97.
12. Кревецький І. Справа поділу Галичини в рр. 1846–50 / І. Кревецький // ЗНТШ. – 1910. – Т.93. – С.54–69; Т.94. – С.58–83; Т.95. – С.54–82; Т.96. – С.94–115; Т.97. – С.105–154.
13. Кревецький І. Справа поділу Галичини в рр. 1846–50. З історії боротьби галицьких українців за національно-територіальну автономію / І. Кревецький // ЛНВ. – 1910. – Т.52. – С.58–71; 231–264.
14. Кревецький І. Справа поділу Галичини в рр. 1846–50 / І. Кревецький. – Монографія з обсягу нашої новочасної історії. – Львів, 1910. – Вип. I. – Т. VIII. – 146 с.
15. Кревецький І. Традиції українських революцій / І. Кревецький // Громадський вісник. – 1923. – Ч.53–65.
16. Кревецький І. Українська державна ідеологія / І. Кревецький // Громадський вісник. – 1922. – Ч.113–117.
17. Кревецький І. Українська історіографія на переломі / І. Кревецький // ЗНТШ. – 1924. – Т.134–135. – С.161–184.
18. Кревецький І. Українська прокламація з нагоди відкриття пам'ятника Богданові Хмельницькому у Києві в 1888 / І. Кревецький // Стара Україна. – 1924. – Ч.11. – С.170–171.
19. Оглоблин О. Михайло Грушевський і українське національне відродження / О. Оглоблин // Український історик. – 1964. – №2–3. – С.45.
20. Стеблій Ф. Іван Кревецький – історик / Ф. Стеблій // Михайло Грушевський і українська історична наука: Матеріали наукових конференцій, присвячених Михайлові Грушевському: Львів, 24–25 жовтня 1994 р. – Харків, 1996. – С.206–224.
21. Стеблій Ф. Іван Кревецький – історик / Ф. Стеблій // Михайло Грушевський і Львівська історична школа. Матеріали конференції / За ред. Я. Грицака, Я. Дашкевича. – Львів: Інститут історичних досліджень Львівського державного університету імені Івана Франка; Інститут української археографії та джерелознавства ім. Михайла Грушевського НАН України. Львівське відділення, 1999. – VI. – 378 с.; 24–25 жовтня 1994 р. – Нью-Йорк; Львів, 1995. – С.206–208.
22. Стеблій Ф. Іван Кревецький – історик-державник / Ф. Стеблій. – Львів: Ін-т українознав. ім. І. Крип'якевича, 2003. – 40 с.

23. Стеблій Ф. Початки державницького напрямку української історіографії: Іван Кривецький / Ф. Стеблій // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. Збірник наукових праць на пошану професора Юрія Сливки. – Львів: Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 2000. – Вип.7. – С.300–310.

24. Федунішин Л. Участь Івана Кривецького у національно-визвольному русі в Галичині 1918–1923 рр. // Л. Федунішин // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – НАН України, Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича. – Львів, 2009. – Вип.18. – С.551–555.

25. Черниш Н. Кривецький – книгознавець, видавець, бібліограф // Українська періодика: Історія і сучасність / Доп. та повід. шостої Всеукр. наук. – теорет. конф. 11–13 трав. 2000 р. / За ред. М. Романюка. – Львів, 2000. – С.460–468.

26. Яворська У. Бібліотечно-бібліографічна діяльність Івана Кривецького: автореф. дис. ... канд. іст. наук: спец. – 07.00.08 «Книгознавство, бібліотекознавство, бібліографознавство» / Уляна Яворська. – Київ, 2008. – 21 с.

27. Suchy Oleksij. Stepan Tomaszewski (1875–1953) // Złota księga historiografii lwowskiej XIX i XX wieku / pod redakcją Jerzego Maternickiego przy współpracy Leonida Zaskalniaka. – Rzeszów: WUR, 2007. – S.441–452.

References

1. Dilo. – 1909. – Ch.160; 1910. – Ch.138; 1913. – Ch.215; 1917. – Ch.131; 1920. – Ch.4.

2. Zashkil'njak L. Istorija Ukrai'ny u L'vivs'komu universyteti v XIX stolitti // Istorija ta istoriky u L'vivs'komu universyteti: tradyicii' ta suchasnist' (do 75–littja stvorennja istorychno fakul'tetu): kolektyvna monografija za redakcijeu Leonida Zashkil'njaka ta Pavla Serzhengy. – L'viv: PAIS, 2015. – S.91–108.

3. Kachkan V. «Real'ni obrazy sumnoi' pravdy» (osnovni konsekvencii' u dijאל'nosti Ivana Krevec'kogo) // V. Kachkan. Haj svjatyj'sja im'ja tvoje. – L'viv, 1998. – S.189–205.

4. Krevec'kyj I. Batal'jon rus'kyh girs'kyh stril'civ, 1849–1850 / I. Krevec'kyj // ZNTSh. – L'viv: Druk NTSh, 1912. – T. CVII. – S.52–73.

5. Krevec'kyj I. Dolja Galyc'kyh korolivs'kyh insygnij / I. Krevec'kyj // Ukrai'ns'ka starovyna. – 1919. – Ch.1.

6. Krevec'kyj I. Oboronna organizacija rus'kyh seljan na galyc'ko-ugors'kim pogranychchu v 1848–1849 rr. / I. Krevec'kyj // ZNTSh. – 1905. – T.63. – S.1–26; T.64. – S.27–58.

7. Krevec'kyj I. Pam'jatnyky T. Shevchenkovi u L'vovi / I. Krevec'kyj // Stara Ukrai'na. – 1925. – Ch.3–4.

8. Krevec'kyj I. Probu organizuvannja rus'kyh nacional'nyh gvardij v Galychyni 1848–1849 / I. Krevec'kyj // ZNTSh. – 1913. – T.113. – S.77–146.

9. Krevec'kyj I. P'jatnadcat' lit isnuvannja «Zapysok Naukovogo Tovarystva im. Shevchenka» / I. Krevec'kyj // Literaturno-naukovyj Visnyk. – 1907. – T.40. – Kn.40. – S.64–79.

10. Krevec'kyj I. Rus'ka samooborona na galyc'ko-ugors'kim pogranychchu 1848–1849 / I. Krevec'kyj // Monografii' z obsjagu nashoi' novochasnoi' istorii'. – L'viv, 1912. – Vyp. II. – T. XXI. – 83 s.

11. Krevec'kyj I. Stepan Tomashivs'kyj jak istoryk / I. Krevec'kyj // Nova Zorja. – 1931. – Ch.97.

12. Krevec'kyj I. Sprava podilu Galychyny v rr. 1846–50 / I. Krevec'kyj // ZNTSh. – 1910. – T.93. – S.54–69; T.94. – S.58–83; T.95. – S.54–82; T.96. – S.94–115; T.97. – S.105–154.

13. Krevec'kyj I. Sprava podilu Galychyny v rr. 1846–50. Z istorii' borot'by galyc'kyh ukrai'nciv za nacional'no-terytorial'nu avtonomiju / I. Krevec'kyj // LNV. – 1910. – T.52. – S.58–71; 231–264.

14. Krevec'kyj I. Sprava podilu Galychyny v rr. 1846–50 / I. Krevec'kyj. – Monografija z obsjagu nashoi' novochasnoi' istorii'. – L'viv, 1910. – Vyp.1. – T. VIII. – 146 s.

15. Krevec'kyj I. Tradyicii' ukrai'ns'kyh revolucij / I. Krevec'kyj // Gromads'kyj visnyk. – 1923. – Ch.53–65.

16. Krevec'kyj I. Ukrai'ns'ka derzhavna ideologija / I. Krevec'kyj // Gromads'kyj visnyk. – 1922. – Ch.113–117.

17. Krevec'kyj I. Ukrai'ns'ka istoriografija na perelomi / I. Krevec'kyj // ZNTSh. – 1924. – T.134–135. – S.161–184.

18. Krevec'kyj I. Ukrai'ns'ka proklamacija z nagody vidkryttja pam'jatnyka Bogdanovi Hmel'nyc'komu u Kyjevi v 1888 / I. Krevec'kyj // Stara Ukrai'na. – 1924. – Ch.11. – S.170–171.

19. Ogloblyn O. Myhajlo Grushevs'kyj i ukrai'ns'ke nacional'ne vidrodzhennja / O. Ogloblyn // Ukrai'ns'kyj istoryk. – 1964. – №2–3. – S.45.

20. Steblij F. Ivan Krevec'kyj – istoryk / F. Steblij // Myhajlo Grushevs'kyj i ukrai'ns'ka istorychna nauka: Materialy naukovykh konferencij, prysvjachenyh Myhajlovi Grushevs'komu: L'viv, 24–25 zhovtnja 1994 r. – Harkiv, 1996. – S.206–224.

21. Steblij F. Ivan Krevec'kyj – istoryk / F. Steblij // Myhajlo Grushevs'kyj i L'vivs'ka istorychna shkola. Materialy konferencij / Za red. Ja. Grycaka, Ja. Dashkevycha. – L'viv: Instytut istorychnykh doslidzhen' L'vivs'kogo derzhavnogo universytetu imeni Ivana Franka; Instytut ukrai'ns'koi' arheografii' ta dzhereloznavstva im. Myhajla Grushevs'kogo NAN Ukrai'ny. L'vivs'ke viddilennja, 1999. – VI. – 378 s.; 24–25 zhovtnja 1994 r. – N'ju-Jork; L'viv, 1995. – S.206–208.

22. Steblij F. Ivan Krevec'kyj – istoryk–derzhavnyk / F. Steblij. – L'viv: In-t ukrai'noznav. im. I. Kryp'jakevycha, 2003. – 40 s.

23. Steblij F. Pochatky derzhavnyc'kogo naprjamu ukrai'ns'koi' istoriografii': Ivan Krevec'kyj / F. Steblij // Ukrai'na: kul'turna spadshhyna, nacional'na svidomist', derzhavnist'. Zbirnyk naukovykh prac' na poshanu profesora Jurija Slyvky. – L'viv: Instytut ukrai'noznavstva im. I. Kryp'jakevycha NAN Ukrai'ny, 2000. – Vyp.7. – S.300–310.

24. Fedunyshyn L. Uchast' Ivana Krevec'kogo u nacional'no-vyzvol'nomu rusi v Galychyni 1918–1923 rr. / L. Fedunyshyn // Ukrai'na: kul'turna spadshhyna, nacional'na svidomist', derzhavnist'. – NAN Ukrai'ny, Instytut ukrai'noznavstva im. I. Kryp'jakevycha. – L'viv, 2009. – Vyp.18. – S.551–555.

25. Chernysh N. Krevec'kyj – knygoznavec', vydavec', bibliograf // Ukrai'ns'ka periodyka: Istorija i suchasnist' / Dop. ta повід. shostoї Vseukr. nauk. – teoret. konf. 11–13 trav. 2000 r. / Za red. M. Romanjuka. – L'viv, 2000. – S.460–468.

26. Javors'ka U. Bibliotечно-бібліографічна діяльність Івана Кривецького: автореф. дис. ... канд. іст. наук: спец. – 07.00.08 «Книгознавство, бібліотекознавство, бібліографознавство» / Уляна Яворська. – Київ, 2008. – 21 с.

27. Suchy Oleksij. Stepan Tomaszewski (1875–1953) // Złota księga historiografii lwowskiej XIX i XX wieku / pod redakcją Jerzego Maternickiego przy współpracy Leonida Zaskalniaka. – Rzeszów: WUR, 2007. – S.441–452.

Hirna N. M., Senior Lecturer, Department of Ukrainian Studies, Lviv National Medical University named after Danylo Galitsky (Ukraine, Lviv), o.sukhyy@gmail.com

I. Krevetskyi – the Representative of the State School in the Ukrainian Historiography

Principal trends in the scientific activity of Galician historian Ivan Krevetskyi (1883–1940), as a representative of the «state school» in the Ukrainian historiography, have been highlighted. The article covers the historical as well as scientific and critical analyses of the scientist's research concentrated on the political history of Galicia in the second half of the XVIII th – the beginning of the XX th centuries. I. Krevetskyi in the studies of the peculiar events, facts and microhistory fragments has been proved to have perceived the complexity and accuracy of the national history in its state sight.

Keywords: state school, historiography, Galicia, the Ukrainian national movement.

Гирна Н. М., старший преподаватель кафедры украиноведения, Львовский национальный медицинский университет им. Данила Галицкого (Украина, Львов), o.sukhyy@gmail.com

II. Кривецкий – представитель «государственной школы» в украинской историографии

Освещены ведущие направления научной деятельности украинского историка Ивана Кривецкого, который был одним из основателей «государственной школы» национальной историографии. Проведен научно-критический анализ исследований ученого, в центре которых находилась политическая история Галичины конца XVIII – начала XX в. Доказано, что И. Кривецкий, в исследованиях отдельных событий, фактов, фрагментов микроистории, видел комплексность национальной истории в ее государственной визии.

Ключевые слова: «государственная школа», историография, Галичина, украинское национальное движение.

* * *